

MELISSA DALEYOVÁ

*Molly
a
kočičí
kavárna*

*Štěstí má
huňatý kožíšek*

FRAGMENT

Molly a kočičí kavárna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Melissa Daleyová

Molly a kočičí kavárna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Molly a kočičí kavárna

MELISSA DALEYOVÁ

FRAGMENT

Copyright © Melissa Tredinnick, 2015
Translation © Martina Valentová, 2022
Cover images © DenisNata; Maglara; THANAROT NGOENWILAI;
Vectorguru / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-5986-0
ISBN e-knihy 978-80-253-5998-3 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5999-0 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5997-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Pro Suse a Louis

Za každou úspěšnou ženou
často stojí nadaná kočka.

Anonym

1

Moc si toho ze svého časného kotěcího období nepamatuji, ale když zavřu oči, dokážu si živě vybavit, jakou měla Margery radost, když mě ještě jako mňoukající kuličku mourovatých chlupů poprvé položili na její klín.

„Kohopak to tady máme?“ zeptala se něžně, zatímco jsem se na ni dívala svými nedávno otevřenými očima.

Margeryina kamarádka odpověděla: „Ten drobek se jmenuje Molly. Je jí osm týdnů. Její maminka byla toulavá kočka. Všechna ostatní kořata z vrhu už našla nový domov, ona je poslední.“

Posadila jsem se a zamžourala očima do Margeryina obličeje. Měla jemnou a hebkou pokožku a hluboké vrásky kolem laskavých očí. Pečlivě učesané krátké stříbrné vlasy jí ve vlnách rámovaly obličej. Ale nejvíc si vzpomínám na její úsměv. Díky němu jsem si připadala jako nejdůležitější věc na světě či, jak tomu říkala Margery, „to nejlepší od doby, kdy se začal krájet chléb“.

„Myslela jsem, že by se ti hodila společnost,“ dodala její kamarádka. „Vím, že jsi osamělá od chvíle, kdy Malcolm zemřel. Pěkná kočička je tím nejlepším lékem.“

„No, Molly je... opravdu nádherná,“ řekla Margery něžně a v jejím hlase se nepochybně odrážela radost.

A tím bylo rozhodnuto. Margery se stala mou paničkou. Polechtala mě pod bradou a já začala příst. Nejdříve jen nesměle, ale jakmile jsem se uvolnila, mé předení se proměnilo v hlasité neochvějné vrnění. Margery rozesmálo, že drobeček jako já dokáže nadělat takový rámus.

Měsíce ubíhaly, a jak jsem rostla z kotěte v mladou kočku, navázaly jsme s Margery vřelé přátelství založené na vzájemné lásce. Margery byla ráda, že si může s někým povídat a starat se o něj, a já si užívala její bezprostřední pozornost. Jako aktivní dospívající kočka jsem byla pořád hladová a Margery těšila moje neukojitelná chuť k jídlu. Nejenže mi kupovala nejvybranější jídlo pro kočky, ale navíc mi vždycky nechávala kousek toho, co si uvařila pro sebe: kuře, jehněčí řízky, pěkný plátek lososa. V misce na lince vždycky čekala porce přímo pro mě.

Margeryin dům se brzy proměnil v mé území. Mohla jsem si kdekoliv schrupnout a dělat to, co jsem chtěla. Žila jsem si tak pohodlným životem, že jsem neměla potřebu prozkoumat svět za hranicemi domu. Z okna v ložnici jsem viděla okolní střechy a pole, která se rozprostírala za domy. Občas jsem zamířila pryč z naší slepé ulice, ale popravdě mě vesnice, ve které jsme bydlely,

moc nezaujala. Nebylo tam co objevovat. Byla tam jen řada obchodů, kostel a pár hospod. Věděla jsem, že ostatní vesnické kočky rády lovily na hřbitově, ale jelikož mě doma tak dobře krmili, využívala jsem své lovecké schopnosti jen zřídka.

Asi si říkáte, že jsem měla štěstí, a musím s vámi souhlasit. Život s Margery byl vším, v co může kočka doufat, a naprosto jsem ho milovala. Jenže to bylo předtím, než se objevil její smutek.

„Tady máš, Molly,“ zašeptala Margery jednoho dne, když mi byl asi rok. Sklonila se, jednou rukou se přidržovala kuchyňské linky a opatrně položila na linoleum mou misku. Nedočkavě jsem zavrněla. Měla jsem hlad a trpělivě jsem čekala, zatímco se Margery pomalu pohybovala po kuchyni a věnovala se domácím pracím, které vždy předcházely mé večeři.

Seskočila jsem z jídelního stolu, ale jeden pohled do misky potvrdil mé nejhorší obavy. Obezřetně jsem přičichla k obsahu a doufala, že ta kašovitá hmota by mohla skrývat něco vhodného pro kočky, ale naděje se rychle změnila ve zklamání.

„To je bramborová kaše, Molly. Tvoje oblíbená,“ dodala Margery vstřícně, když si všimla mého zaváhání. Došlo mi, že nic jiného k jídlu nedostanu, a opatrně jsem olízla obsah misky. S obavami jsem se do toho zakousla. Bylo to hrudkovité a bez chuti. A když jsem se to pokusila spolknout, kousek mi uvízl v krku. Celá jsem se

napnula a vydávila jsem tu nechutnost na linoleum. Pozorně jsem si to prohlédla a zjistila, že jde o nerozmačkaný brambor, šedivý a nepoživatelný. Už poněkolikáté za poslední týdny jsem si uvědomila, že se budu muset vydat na lov, abych ukojila svůj hlad.

Snažila jsem se ignorovat kručení v žaludku a podívala se na Margery, která právě umývala nádobí. Znepokojovalo mě, jak si pro sebe mumlala. Zvykla jsem si na její domácí rutinu (co si pamatuji, dělala každý den to samé), ale cítila jsem, že je nejistá a úzkostlivá. Pečlivě umyla pánev a osušila ji utěrkou. Potom si ji přitiskla k hrudi a nervózně se rozhlédla po kuchyni. Otevřela lednici a vložila do ní pánev, pak nesouhlasně mlaskla a zase ji vytáhla. Postupně otvírala různé skříňky a byla rozčarovaná, když v nich objevila sklenice či porcelánové nádobí. Normálně se tak nechovala, aspoň v minulosti ne, ale nedalo se popřít, že poslední dobou docházelo k podobným příhodám čím dál častěji.

Vzdálila jsem se od misky hrudkovité bramborové kaše, prošla jsem kuchyní a zastavila jsem se před skříňkou, do které se ještě nedívala. Hrdě jsem zvedla ocas a hlasitě mňoukla.

Margery se roztržitě rozhlížela po kuchyni a musela jsem ještě párkrát zamňoukat, aby si mě konečně všimla.

„Co se děje, Molly?“ zeptala se trochu podrážděně.

Otřela jsem se hlavou o dveře skříňky a snažila jsem se jí to naznačit.

Margery na mě chvilku nechápavě hleděla, potom se sklonila a otevřela skříňku. „Ach, Molly, ty jsi ale chytrá!“ zvolala, když spatřila pánve. Položila pánvičku na své místo a podrbala mě za ušima. Vrněla jsem a potěšilo mě, že jsem jí pomohla, ale někde v hloubi jsem cítila neklid.

V následujících měsících se to opakovalo nesčetněkrát. Zkušeně jsem pozorovala její pohyby a všímala si, když udělala něco nezvyklého, třeba strčila brýle na čtení do lednice nebo odnesla klíče od domu do koupelny. Jakmile nevyhnutelně zpanikařila, vždycky jsem jí pomohla, dovedla ji na správné místo a zamňoukala. Nejdříve jsem si myslela, že je to nějaká hra, a blahopřála jsem si, že mám tak skvělou paměť a pozorovací schopnosti. Jenže časem jsem si všimla, že Margery si tu hru neužívá tak jako já. Často byla zmatená, rozrušená a nadávala si, že je hloupá.

Zvenku to vypadalo, že se náš život nezměnil. Margery se pořád potloukala po domě, utírala prach a uklízela, zatímco jsem podřimovala na pohovce. Snažila jsem se jí ze všech sil pomáhat s luštěním křížovky, takže jsem seděla na novinách a šťouchala tlapkou do propisky, když vyplňovala prázdná políčka. Ale čím dál méně se usmívala a někdy plakala v křesle a přitom se dívala z okna. Pokoušela jsem se jí co nejlépe utěšit, otírala jsem se jí o tvář a hlasitě předla, ale cítila jsem, že je něco špatné a není v mé moci to spravit.

Všimla jsem si u ní výpadků paměti, zmatenosti, úzkosti ohledně ztracených šekových knížek a založených klíčů. Nejdříve k tomu docházelo jen zřídka, ale postupně čím dál častěji, až se to nakonec stalo normou. Ačkoliv jsem jí pomáhala svými pozorovacími schopnostmi, zdálo se, že Margery přestává zvládat každodenní činnosti ve svém životě. *V našem životě.*

Jakmile tehdy Margery vrátila pánev na správné místo, šla se dívat do obývacího pokoje na televizi. Chtěla jsem se vedle ní stočit do klubička a strávit společně klidný večer, ale měla jsem hlad a ze zkušenosti jsem věděla, že nemůžu spoléhat na to, jestli mě Margery večer znovu nakrmí. Letmo jsem si přičichla ke studené bramborové kaši, která začínala v misce tuhnout, potom jsem proběhla kočičími dvířky a vydala se na lov nějakého malého hlodavce, abych si vynahradila večeři.

Když jsem se později vrátila domů, Margery už šla spát. Provedla jsem obvyklou noční obhlídku domu a zkontrolovala, že jsou zavřená všechna okna, zamčené vchodové dveře a vypnutá trouba. Když jsem se ujistila, že je dům v bezpečí, schoulila jsem se na pohovce a usnula.

Další den ráno jsem se čistila na parapetu v obývacím pokoji a naslouchala zvukům shora, jak se Margery pomalu pohybovala po pokoji, oblékala se a česala si vlasy. Doufala jsem, že dnes budeme mít obě dobrý den. Že nebude plačtivá a nezapomene mi dát jídlo. Uslyšela jsem na schodech její opatrné kroky a seskočila z parapetu.

Pozorně jsem ji sledovala, abych se ujistila, že bezpečně zvládne zatáčku u paty schodů. Vyšla jsem z obyčejného pokoje se vztyčeným ocasem, abych ji pozdravila. Mňoukla jsem „ahoj“ a otřela se jí o kotníky.

„Ach!“ vyhrkla.

Zavrnila jsem v odpověď.

„Kdo jsi?“ zeptala se. Podívala jsem se na ni a spatřila pod zamračeným obočím známý zmatený výraz.

Zamňoukala jsem na ni. „Jsem Molly,“ chtěla jsem říct. „Jsem tvoje kočka!“

Naklonila hlavu a tázavě se na mě zadívala. Přála jsem si, aby mě poznala, vyslovila moje jméno, zasmála se a ujistila mě, že by nikdy nemohla zapomenout, kdo jsem.

„Zatoulala ses sem z ulice, čiči? Měla by ses vrátit domů. Tvůj páníček už si určitě dělá starosti.“

Prošla kolem mě ke vchodovým dveřím a vzala klíče. Předchozího večera jsem zkontrolovala, jestli jsou na svém místě na polici. Opatrně odemkla dveře, chvíli zápasila s řetězem, a nakonec otevřela. Potom se na mě usmála a zjevně očekávala vděk za to, že mě pustila a mohla jsem jít domů. Stála jsem na koberci v chodbě a mávala ocasem.

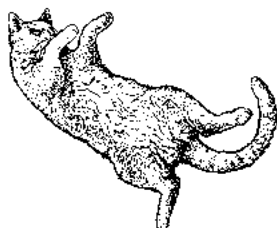
„Tak běž. Určitě už máš hlad.“

Vyhrkly mi slzy do očí. Margeryina dezorientace mě často zarážela a úzkost, kterou cítila ve chvílích, kdy pochopila, co se jí děje, mi lámala srdce. Ale ještě nikdy

předtím jsem nezažila takovou bolest. Bylo to něco úplně jiného. Byla to bolest způsobená tím, že mě nepoznala. Dívala jsem se do očí své paničky a nespátřila jsem v nich lásku, ale zmatek. Bolelo mě, že jsem si připadala cizí ve vlastním domě.

Nechtěla jsem, aby Margery viděla, jak trpím, tak jsem sklonila hlavu, proklouzla kolem ní a vyběhla vchodovými dveřmi ven.

2

Margery nadále zažívala dobré a špatné dny, ale ty zlé podstatně převažovaly. Naučila jsem se nebrat si tak osobně, když si nevzpomněla na moje jméno nebo zapomněla, že existuji, dokud jsem nezamňoukala z hladu či čirého zoufalství, aby si mě konečně všimla. Připadalo mi, jako by se Margery ztrácela a mizela do nějakého temného tunelu ve své mysli. I tělesně vypadala menší a křehčí. Srst se mi ustaraně naježila pokaždé, když jsem sledovala, jak večer roztřeseně stoupá po schodech.

Čím dál častěji nás navštěvoval Margeryin syn. Byl to malý šlachovitý pán, ze kterého vyzařovala neustálá netrpělivost, jako kdyby měl pořád naspěch. Nebyl moc vřelý a choval se ke mně odměřeně. A ačkoliv ho Margery ráda viděla, cítila jsem, jak jeho netrpělivost zhoršovala její neklid. Chtěla jsem ho nějak uklidnit, aby věnoval pozornost své matce, místo toho, aby se snažil co nejdříve odjet. Pokusila jsem se ho přimět, aby zůstal, a jakmile se

posadil, skočila jsem mu do klína. Jenže on mě pokaždé otráveně shodil. Našla jsem si útočiště v jiné části pokoje a z dálky mu dávala najevo svou nelibost.

„Jak se ti daří, mami? Dáváš na sebe pozor?“

„Ach, ano. Mám se moc dobře. Děkuji za optání, Davide. A jak se má...?“

Všimla jsem si Margeryina ponížení, jak si snažila vzpomenout na jméno své snachy.

„Pat se daří dobře. Dětem také. Tedy aspoň myslím. Popravdě je poslední dobou skoro nevidám.“

Poznala jsem, že byla Margery zmatená a zoufale se pokoušela vybavit si, kdo jsou zmíněné děti, a tudíž její vnoučata. Jenže David si ničeho nevšiml a dál mluvil o své rodině či práci, jako kdyby si Margery uvědomovala každý detail ohledně jeho života. Zdvořile se usmála a snažila se sledovat, o čem mluvil.

Vždycky posmutněla, když se s ním měla rozloučit, a věděla jsem, že se po jeho odjezdu rozpláče. Margery nedokázala zformulovat, jak se cítí, a to ani přede mnou. Přesto jsem se jí snažila svou přítomností utěšit. Začala mě hladit a většinou se nakonec uklidnila.

Jednou odpoledne na konci léta, poté, co jsem nadšeně honila motýly na zahradě, jsem se vplížila do domu, vystoupala po schodech a našla Davida, jak se prohraboval věcmi v pokoji pro hosty. Nedokázala jsem potlačit vrozenou zvědavost (nehledě na kočičí slabost pro kartonové krabice) a skočila jsem doprostřed dění, abych

to prozkoumala. David zrovna nahlížel do velké bedny, takže jsem se s ním ocitla čumák na čumák uprostřed hromady zaprášených dokumentů. Zřejmě jsem ho překvapila, protože hlasitě zanađával, okamžitě mě vytáhl z krabice a upustil na zem. Nenechala jsem se zastrašit, našla hromadu krabic na opačné straně pokoje a asi hodinu je prozkoumávala, ale zároveň jsem nespouštěla oči z Davida.

Po chvíli jsem se v jedné z nich uvelebila a vychutnávala si sluneční paprsky, které mě zahřívaly skrz okno. David na mě zjevně zapomněl.

„Proboha, mami, proč sis to všechno schovala?“ zamumlal a slyšela jsem, jak hrubě nacpal hromady papírů do odpadkového pytle. Potom mu zazvonil mobil, David tiše zaklel a vytáhl ho ze zadní kapsy.

„Čau, Pat, mám plné ruce práce. Před sebou mám haraburdí nastřádané za osmdesát let a teprve uklízím první pokoj.“

David vstal a zavřel dveře pokoje pro hosty. Nejspíš nechtěl, aby ho Margery zaslechla. Pozorovala jsem ho a poslouchala ze svého úkrytu v lepenkové krabici.

„Ne, ještě jsem s ní o tom nemluvil. Já vím, *já vím*.“ Poznala jsem, že ho to rozčiluje. „Musím si to dobře načasovat. Počkat na správný okamžik, jinak se zhrouť. Ale už jsem začal a uklízím část těch krámů. Ano, řeknu jí to. Já vím. *Brzy*. Víš přece, jaká je. Chce být samostatná.“

Stále jsem se schovávala v krabici a tělem se mi rozezněl poplach. Netušila jsem, co chtěl David říct Margery, ale očividně by ji to rozrušilo. Mlčela jsem a doufala, že toho prozradí víc, ale Davidovi došla trpělivost a odsekl: „Musím to dodělat. Promluvíme si o tom později.“

Během následujících týdnů nás David pravidelně navštěvoval. Odemknul si a zavolal na Margery z chodby: „Ahoj, mami, to jsem já, David. Přišel jsem ti pomoci s úklidem.“

Jenže ten jeho „úklid“ znamenal, že rozebíral náš domov jeden pokoj po druhém. Ustavičně plnil kufr auta bytovým textilem, pytlí se starým oblečením a hromadami papírů a ujišťoval Margery, že nejde o nic důležitého a nebude to potřebovat.

Margery byla příliš vyděšená, než aby něco namítla. Obvykle se zavřela v jiném pokoji, aby se nemusela dívat, jak se David prohrabuje jejím majetkem. Občas jsem v jejích očích zahlédla posmutnělý pohled, když si prohlížela hromadu věcí určených pro charitu.

Já jsem však zuřila. Jak se opovažuje přijít do našeho domu a rozhodovat o tom, co si Margery (a vlastně i *já*) může nechat? Opakovaně jsem zjišťovala, že bez mého vědomí odnesl jednu z mých oblíbených věcí. Třeba starou deku na piknik prožranou moly nebo čalouněnou stoličku.

Navíc už náš dům nevoněl jako domov. Typickou vůni levandule, která čišela z Margeryina oblečení a nábytku, teď zcela překrýval chemický zápach leštic

a čisticího prostředku. Byl tak pronikavý, že mi z něj slzely oči a škrábalo mě v krku.

Během této doby jsem trávila dny obhlížením domu a snahou získat zpátky své území, takže jsem se otírala pachovými žlázami všude, kde to šlo. Ale v souboji s Davidem a jeho vytrvalým balením a uklízením to bylo marné. Když Margery nebyla poblíž, nesnažil se skrývat, že mě nesnáší. Při každé příležitosti mě vyháněl z domu, ale všimla jsem si, že před Margery pořád předstíral, že mu připadám roztomilá.

Nepochybuji o tom, že všechny ten rozruch v domě zhoršil Margeryin stav. Chátrala mi před očima. Skoro nejedla a vaření vzdala už dávno, protože si nezapamatovala jednotlivé kroky receptu. Nedokázala vydržet v klidu. Byla ve střehu jako kočka, která očekává, že na ni někdo zaútočí. Pořád chodila k oknu a vyhlížela ven, jako by na něco nebo na někoho čekala.

Pokoušela jsem se ji ze všech sil uklidnit, ale spolu s její úzkostí rostla i moje zlá předtucha. Pořád jsem nevěděla, co má David v úmyslu, ale někde v hloubi jsem tušila, že se můj a Margeryin život změní. A tak jsem se držela na blízku a snažila se ji utěšit, zatímco jsem sama nacházela útěchu v jejím milujícím hlazení a vůni její pokožky.

Jednou odpoledne jsem vešla do obývacího pokoje a viděla, že Margery pláče. David seděl vedle ní na pohovce a rozpačitě ji objímal kolem ramen.

„No tak, mami. Vždyť víš, že to tak bude nejlepší,“ řekl prosebným hlasem. „Prostě už to tady pro tebe není bezpečné. Schody ti dávají zabrat a víš, že jsi v poslední době zapomnětlivá.“

Margery mlčela a tiše plakala do bavlněného kapesníku.

„Domov Pod jilmem je skvělé místo. Postarají se o tebe. Uvaří ti, vyperou a tak. Je to pro tvoje dobro.“ Nešikovně ji obejmul.

Tiše jsem se vyplížila z obývacího pokoje. Točila se mi hlava a potřebovala jsem se nadýchat čerstvého vzduchu. Vyběhla jsem kočičími dvířky a posadila se na cestu vedoucí k domu. Začala jsem se čistit, protože mi to pomáhá utřídit si myšlenky.

Aspoň jsem se konečně dozvěděla pravdu a vysvětlilo se dění posledních týdnů. Margery se odstěhuje do nějakého domova Pod jilmem. Najednou jsem se zarazila, vzhlédla a poprvé si všimla dřevěné cedule s nápisem „Na prodej“ připevněné k brance na konci cesty. Ztuhla mi krev v žilách.

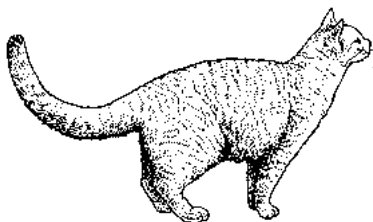
Bylo mi líto Margery, protože jsem věděla, jak moc se jí bude stýskat po našem útulném domě, ale také jsem se bála o sebe. Když se Margery odstěhuje do domova a náš dům se prodá, co se stane se mnou?

Proklouzla jsem kočičími dvířky dovnitř a zastavila se před obývacím pokojem. Slyšela jsem, jak Margery tiše pláče a David ji monotónním hlasem přemlouvá.

Nevěděla jsem, co mě čeká, ale napadla mě jedna věc, díky které by se mi mohlo trochu ulevit.

Proplížila jsem se kolem dveří do obývacího pokoje k patě schodiště, kam si David úhledně položil boty. Rychle jsem se ohlédla přes rameno, dřepala si a načůrala mu do bot. A přestože jsem na osobní hygienu dost háklivá, měla jsem z toho dobrý pocit.

3

Jednoho rána nedlouho po příhodě s botami jsem si vychutnávala tichou meditaci v obvyklé pozorovatelně na okně. Ve vzduchu byl cítit podzim. Na předzahrádce v ulici padalo listí a obloha byla temně šedá.

Do naší slepé ulice nejezdilo moc aut, takže jsem si pochopitelně všimla velkého nákladního vozu. Když se blížil, viděla jsem na jeho boku logo *Specialisté na stěhování*. Cítila jsem, jak se mi burácením motoru třásly vousky. Nákladák pomalu zajel před Margeryin dům, potom začal couvat na příjezdovou cestu. Z kabiny vystoupili tři muži. Začali otevírat dveře v přední části auta, vytahovat řemeny a silné háky, potom zmáčkli tlačítko a spustili rampu na cestu.

Nikdy předtím jsem neviděla stěhovací vůz, ale věděla jsem, že nejistota spojená s tím, co se s námi stane, už brzy skončí. Otočila jsem se a rozhlédla se po pokoji. Pohovka, na které jsem v noci spala, byla přistrčená ke zdi,

chyběly na ní polštáře, kostkovaná deka a krajkové dečky na podpěrky. Příborník, křeslo a další velké kusy nábytku stály pohromadě uprostřed místnosti. Zbytek pokoje vyplňovaly dřevěné bedny.

Zaslechla jsem důvěrně známé zvuky, jak se Margery pohybuje nahoře po ložnici. Představila jsem si, jak si pečlivě češe své vlnité vlasy a pudruje nos, potom si stríká za uši levandulový parfém. Přestože zapomínala spoustu každodenních věcí, nikdy nezapomněla na svou ranní rutinu. Trápilo mě, že je to nejspíš naposled, co se tomu věnuje ve vlastním domě, ale zároveň jsem z toho čerpala útěchu. Utvrdilo mě to v tom, že se něco z našeho společného života neztratilo.

Za chvíli jsem zaslechla venku před vchodovými dveřmi Davidův hlas a zvuk jeho klíčů v zámku. Když vcházel, pokřikoval na stěhováky pokyny. Zněl ještě víc netrpělivě a uštvaně než obvykle. Jakmile stěhováci rozrazili dveře dokořán a začali přesouvat větší nábytek z domu do nákladního vozu, okamžitě mě přešla hloubavá nálada.

Nejprve jsem zůstala na svém místě na okenním parapetu. Cítila jsem odpovědnost vůči Margery, abych dohlížela na průběh dění a ujistila se, že s jejím majetkem zacházejí opatrně. Jenže když jsem sledovala, jak moje oblíbené kusy nábytku mizí v nákladáku, udělal se mi knedlík v krku. Už jsem se na to nemohla dál dívat. Protáhla jsem se na parapetu. Potom jsem seskočila, prošla

obývacím pokojem a dávala si pozor, abych se vyhnula nohám stěhováků.

Napadlo mě, že bych zašla ven, abych utekla před rozebíráním mého života uvnitř domu, ale právě se rozpršelo a připadalo mi nelojální nechat v tom Margery samotnou.

Minula jsem přepravku pro kočku, která zlověstně stála na chodbě, vydala se nahoru a našla Margery, jak sedí na posteli. Měla na sobě modrou vlněnou bundu a plstěný klobouk s vyšívanou kytkou na lemu. Věděla jsem, že je to její nejlepší oblečení, a moc jí to slušelo. Jenže když jsem k ní došla, všimla jsem si, že tiše pláče. Nesnažila se pláč zastavit, jen seděla a dívala se z okna.

Mňoukla jsem na ni a snažila se ji povzbudit. Nejdřív vypadala překvapeně, potom se na mě podívala a usmála se. „Ach, ahoj.“

Nebyla jsem si jistá, jestli si vzpomíná, jak se jmenuji, ale v tu chvíli mi stačilo, že mě poznala. Vyskočila jsem na postel a posadila se vedle ní. Okamžitě mě začala hladit a polechtala mě za ušima a pod bradou, jak jsem to měla ráda. Hlasitě jsem zapředla a ze všech sil se snažila přehlušit hlasy stěhováků a zvedání a klesání rampy.

Seděly jsme na posteli snad celou věčnost a slyšely, jak domem dupali stěhováci a občas je peskoval David. Chtěla jsem tak zůstat už napořád, ale zároveň jsem si přála, aby bylo po všem a naše trápení konečně skončilo.

Nikdy už se nedozvím, jestli Margery tušila, že to bylo naše poslední přitulení, ale já si tím byla jistá. Nepřestávala mě hladit a já dál předla. Možná jsme se snažily navzájem ujistit, že budeme v pořádku.

„Mami, kde jsi?“

Davidův drsný hlas nás vyděsil. Hrubě otevřel dveře ložnice, až se mi zježila srst. Při pohledu na nás se na chvíli zastavil, potom zamířil k nám.

„Mami, je načase jít,“ řekl. Snažil se udržet svou netrpělivost pod kontrolou, ale jeho neupřímnost mě neoklamala. Nehnula jsem se od Margery, a jakmile se přiblížil, instinktivně jsem zavrčela.

Margery na něj nepřítomně pohlédla a mě napadlo, jestli si vůbec vzpomíná, kdo to je nebo co tam dělá. Na prchavou chvíli jsem jí záviděla a přemýšlela, jestli by mě ztráta domova bolela méně, kdybych nechápala, co se děje. Možná by to bylo lepší než bolest, kterou jsem cítila.

„Ano, ano, samozřejmě,“ zašeptala Margery a rozhlédla se po kabelce a šátku. Pomalu vstala a David ji vzal ustaraně za loket, což odporovalo jeho touze všechno uspíšit. Pořád jsem neúmyslným vrčením dávala najevo svou nedůvěru.

„To už by stačilo, kočko,“ řekl David, odehnal mě z matrace a vedl Margery kolem rohu postele. Posadila jsem se naštvaně na podestu a naslouchala, jak doprovázel Margery dolů po schodech a potom vchodovými dveřmi ven. Po chvíli bouchly dveře auta a slyšela jsem,